

Halolla päähän!

Mikrovillus ry:n virallinen äänenkannattaja

Jouluhalko 2004

Moi! Pitelet pitkästä aikaa kädessäsi Mikroilluksen perinteikästä Halolla päähän! – julkaisua. Tämänkertainen Halko pitää sisällään niin tarinoita kuluneesta vuodesta kuin visioita ensi vuodellekin. Kiitoksia kirjoittajille sekä mainostajille!

Toimitus

Lauri Mankki mankki@cc.joensuu.fi

Tässä numerossa

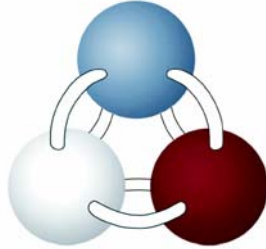
Pääkirjoitus, sivu 4
 Puheenjohtajan visioita, sivu 5
 Laitoksen johtajan katsaus, sivu 6
 Epäasiallinen laskelma, sivu 8
 Fuksin hajatelmiä, sivu 10
 Hydrobiologiaa Petroskoissa, sivu 12
 Harrastushullun halvat hovit, sivu 14
 Syysexcursio Hiidenportin kansallispuistoon, sivu 16
 Otteita omituisen otuksen oppimispäiväkirjasta, sivu 18
 BiTa: taustoja ja muistoja Oulusta 2004, sivu 21
 Haalarimerkin suunnittelukilpailu, sivu 21

Elämä on...

Nykäsen Mattihan sen jo hyvin summasi, mutta myös Joensuun yliopiston Biologian laitoksella on tutkittu elämää, ja tultu seuraaviin tuloksiin:

”Elämä on trade-offeja.” assistentti Jani Honkanen, suullinen tiedonanto 3.11.2004.

”Elämä on vaikeaa” lehtori Pertti Huttunen, suullinen tiedonanto 4.11.2004.

Luonnontieteiden
akateemisilla on
korvaamatonta
ammattillista tietoa ja
taitoa. Me tasoitamme
tietäsi oman-
näköisellesi uralle.

Luonnontieteiden AKATEEMISTEN LIITTO LAL
www.luonnontieteidenakateemiset.org

Pääkirjoitus

Entistä puheenjohtajaa lämmittää fuksien aktiivisuus. Viime kaudella tulevaa hallitusta kaavailtaessa ”blankkoja” oli jonkin verran, mutta syksyllä fuksit lähtivät innolla mukaan. Kuten Sami totesi: nykyisessä hallituksessa on nuoruutta ja kokemusta kuten Ilveksen SM-liigajoukkueessa, ja hyvin on homma toiminut.

Viime vuosina Villuksen toiminta on mielestäni kehittynyt hyvään suuntaan. Uusimpana askeleena on Foorumi (pisteet Tompalle), joka helpottaa tiedonkulkua entisestään. Toiminta tulee edelleen monipuolistumaan eli myös ”ei-biletoimintaa” löytyy – juhlimista kuitenkin unohtamatta ☺. Keväällä 2004 ensimmäistä kertaa järjestetty KaSi-appro oli hyvä päänavaus, pääsimme omillemme ja ensi kevääksi on olemassa hyvä konsepti, jossa on mahdollisuuksia.

Mielenkiintoista tapahtuu myös koulutus- ja sosiaalipolitiikan saralla. Hyvä asia on asumistuen vuokrakaton nouseminen 252 euroon kuukaudessa, kenties se opintorahakin vielä joskus... Tosin hienoa tässä maassa on se, että meillä ylipäätään on opinto-

tuki, johon korotusta voidaan vaatia.

Tutkinnonuudistus lähestyy vääjäämättä tuoden mukanaan muutoksia, mutta toivoakseni myös mahdollisuuksia. Pienenä biologianlaitoksena Joensuusta ei toivottavasti tule pelkkiä kandeja tuottava taho.

Lopuksi pääkirjoituksen kantaaottavana osiona muutama sananen ihmisten ympäristötietoudesta. Tuntuu siltä, että yhä vieläkin ympäristönsuojelu mielletään viherpiipertämiseksi ja hieman toisarvoiseksi asiaksi. Tämä ei välttämättä useinkaan tule esiin kun on suurimmaksi osaksi tekemisissä biologianopiskelijoiden kanssa. Mutta vietti aikaansa sitten Yo-kunnan edustajistossa tai muualla, niin mielipiteitä puiden halaamisesta aina silloin tällöin kuulee. Varsinkin silloin se on valitettavaa, kun asialla ovat nuoret, koulutetut ihmiset. Toisaalta asioiden muutos vie aikansa ja eteenpäin ollaan toivoakseni kokoajan menossa.

Hyvää kevättä kaikille!

Lauri Mankki

Kuluneesta syksystä ja ensi keväästä

Syksyinen vuoden puolisko alkaa olla ohi, ja on hyvä luoda katsaus kuluneen syksyn toimintaan. Tyytyväisenä tämän teenkin, sillä toimintaa on riittänyt, ja se on ollut monipuolista. Lokakuun lopulla toteutettu exco Hiidenportin kansallispuiston kupeeseen oli erittäin onnistunut ja tarjosi rennon tunnelman ohessa myös aivojen ravintoa susiluennon puitteissa. Toimintaa on ollut myös kotipuolella. Yhdistetty Ura- ja teeilta henkilökunnan kanssa valaisi tulevan tutkintouudistuksen rakennetta, ja samassa tilaisuudessa kuultiin jo valmistuneiden biologin mietteitä työelämästä. Ja mitä olisikaan opiskelijaelämä ilman bileitä? Muutamat on syksyn aikana järjestetty, mutta ei niistä sen enempää. Mustabileet jäivät taas järjestämättä, mutta ehkäpä ensi vuonna? Joulun aloittajaisiksi saatiin nauttia tasokkaista pikkujouluista, joista suurkiitos fukseille. Puuroa saatiin nauttia vielä toisen kerran ennen joulua – tällä kertaa yhdessä laitoksen henkilökunnan kanssa. Puuroillan lämminhenkiseen tunnelmaan oli mukava päättää syyskauden toiminta ja lähteä lomalle latautumaan kevättä varten. Ainoana miinuksena syksyn toiminnassa näen curlingturnauksen peruuntumisen, mutta toivottavasti tämä

asia korjaantuu kevätpuolella, ja henkilökunta ja opiskelijat pääsevät ottamaan mittaa toisistaan.

Entäpä kevät? Kevätkaudelle on suunniteltu curlingin lisäksi monen moista. Heti vuoden alkuun on tarkoitus järjestää työnhaun pikakurssi, jotta villukset valtaisivat Suomen kesätyömarkkinat. Bilepuolella olisi tarkoitus järjestää helmikuun alussa BePopissa Tipattoman tammikuun tappajaiset, mutta tämä riippuu saamamme bilepäivän ajankohdasta. Muista bileistä mainittakoon suunnitteilla olevan karaokeilta ja teltableet, unohtamatta Beach Partyja. Viime vuonna ensimmäistä kertaa järjestetty Kasi-Appro ollaan näillä näkymin järjestämässä huhtikuun lopulla yhteistyössä Optimi ry:n kanssa. Tällä hetkellä näyttää siltä, että BiTa jää järjestämättä ensi keväänä, mutta varmuutta siitä ei vielä ole. Lapsille suunnattu luontotapahtuma Muutokset luonnossa on tarkoitus järjestää toukokuun alkupuolella yhteistyössä Joensuun seudun luonnostävien kanssa. Lisäksi keväälläkin olisi mukava tehdä yhteinen retki jonnekin päin Suomea, mutta tämä riippunee rahatilanteesta ja lähtijöiden innokkuudesta. Hyvää kevättä itse kullekin.

☺: Sini

Muutoksen tuulia

Biologian laitoksen opetushenkilökunnassa on nähtävissä uudistumista. Kasvifysiologian ja biotekniikan professorin virka oli runsaan vuoden täytettävänä. Täyttöprosessi saatiin päätökseen viime vaiheen varsin värikkäiden kuvioden jälkeen, jotka eivät suinkaan ole harvinaisia tällä korkealla akateemisen virantäytön tasolla. Virkaan valittu FT Elina Oksanen Kuopion yliopistosta, aloitti professorina biologian laitoksella elokuun alussa.

Laitoksen pitkäaikaisin professori Jorma Tahvanainen jäi eläkkeelle toukokuun alusta. Hän on vuosia ollut primus motorina monessa laitoksen ja yliopiston kehittämiseen liittyvässä asiassa mm. toimiessaan apulaisrehtorina. Hän loi maineikkaan herbivoriaan keskittyvän tutkimusryhmän Joensuuhun. Vaikka hän viime vuosien aikana jätti jo projektien vetovastuuta kasviekologian professori Riitta Julkunen-Tiitolle, hän toimi edelleen aktiivisesti ja lupasi emerituksenakin seurata koulukuntansa menestymistä. Eläinekologian professorin virantäyttö sujui sujuvasti ja virkaan valittiin laitoksen oma kasvatti Heikki Roininen ja hänen myötänsä herbivoriatutkimus saanee lisävahvistusta. Laitoksen sukupolvenmuutos etenee ja

meillä on siis jo kolme tuoretta innokasta professoria kehittämässä laitoksen opetusta ja tutkimusta entistä ajanmukaisemmaksi ja ympäristön muutospaineita kestäväksi.

Seuraava muutos on vuodenvaihteessa, kun maankuulu sammakotohtori, dekaani, professori Seppo Pasanen jää eläkkeelle. Hän tulee olleeksi eläinfysiologian professorina lähes yhtä kauan kuin Tahvanainen, vain vajaan vuoden vähemmän - kolmekymmentä ja puoli vuotta. Häneltä jäävää professuuria ei täytetä, vaan vapautuvat resurssit käytetään muuten opetuksen hyväksi. Laitoksen henkilökunnan sukupolven vaihdoksessa on näiden muutosten jälkeen lyhyt hengähdystauko. Seuraava suuri tuuletus käydään vuosina 2007-08, jolloin viisi tai kuusi nyt opetusta antavaa vanhan polven biologia väistyy.

Tutkinnonuudistus on edessä ensi lukuvuoden alussa. Sisällöllisesti uudistuksessa mennään kahden tutkinnon järjestelmään, jossa tavoitteellisesti kolmessa vuodessa luetaan kandidaattitutkinto, meillä LuK-tutkinto, ja jatkona on kahden vuoden pinnistys maisteriksi. Kandidaatin tutkinnon jälkeen opiskelija voi siirtyä halutessaan toiseen yliopistoon, jopa ulkomaille, suorittamaan

maisteria. Millainen huiske ovis-
 sa käy opiskelijoiden vaihtaessa
 paikkakuntaa jää nähtäväksi.
 Opetuksen sisältö joutuu uudis-
 tuksessa tarkkaan syyniin. Kaik-
 kien kurssien mielekkyys, mah-
 dollinen päällekkäisyys ja laajuus
 punnitaan käyttäen mitoituksessa
 nykyisten opintoviikkojen ase-
 masta opintopisteitä. Pyrkimyks-
 enä on samalla siirtä erillisten
 yksittäisten kurssien tarjonnasta
 laajempiin asiakokonaisuuksiin.
 Uudenmuotoiseen opetukseen
 siirrytään kaikissa Suomen yli-
 opistoista elokuun alussa 2005.
 Siirtymäkausi, jolloin vanha ja
 uusi tutkinnonrakenne ovat sa-
 manaikaisesti voimassa, jatkuu
 kolme vuotta. Tämä merkitsee
 melkoisia ongelmia eri järjestel-
 missä olevien opintokokonai-
 suuksien ja kurssisuorituksien
 kirjauksissa ja pisteytyksessä,
 mutta onhan meillä tunnetusti
 hyvät hallintobyrokraatit.

Biologian laitoksella on tällä
 hetkellä menossa opintokokonai-
 suuksien uudistusta koskeva eri
 alojen alan vastuuopettajien mie-
 tintävaihe, jossa hahmotellaan
 kokonaisuuksia ja niiden mitoi-
 tuksia. Varsinainen yksityiskoh-
 tainen suunnittelu, jossa tullaan
 kuulemaan myös opiskelijoita, on
 myös käynnistynyt ja tutkinto-
 vaatimukset ovat pitkälle valmis-
 telu vuoden loppuun mennessä.
 Maaliskuun lopussa 2005 opetus-

ohjelma on valmis laitosneuvos-
 ton hyväksymänä painettavaksi
 oppaaksi, jota uudet opiskelijat
 seuraavana syksynä tulevat käyt-
 tämään laatiessaan henkilökoh-
 taisen HOPSin.

Etteivät myllerrykset lähiaikoina
 jäisi liian vähäisiksi, edessä on
 myös laitosrakennuksen remontti.
 Metlalle on valmistunut uusi ul-
 jas puurakennus Yliopistokadun
 varteen ja kaikki metlalaiset
 muuttavat sinne. Borealiksessa
 tehdään tämän jälkeen kevyt re-
 montti ja loputkin metsäläisistä
 muuttavat näihin vapautuneisiin
 tiloihin. Biologian rakennukseen
 on tulossa huomattavan iso re-
 montti. Talohan valmistui vuon-
 na 1978 ja osa sisäpinnoista pu-
 humattakaan eristeistä ja ilmas-
 toinnista kaipaavat korjausta.
 Tämänhetkisten suunnitelmien
 mukaan remontti alkaa keväällä
 2005, ja se toteutetaan sa-
 manaikaisesti talossa annettavan
 opetuksen ja tutkimuksen kanssa.
 Emme lähde evakkoon. Opetus-
 järjestelyt ja tutkimus remontin
 aikana tulee vaatimaan sekä ope-
 tajilta että opiskelijoilta pitkää
 pinnaa, mutta uskon, että hyvällä
 yhteistyöllä ja hurttihuumorilla
 selviämme tästäkin koettelemuk-
 sesta. Positiivisena puolena re-
 montista voidaan pitää laitokselle
 tarpeeseen tulevat lisätilat. Kaik-
 ki Metsältä vapautuvat tilat eivät
 kuitenkaan tule biologian käyt-

töön. Sisäpihan siipeen, samaan missä KTL:n ekologian osasto on kolmannessa kerroksessa, muuttaa toiseen kerrokseen Pohjois-Karjalan ympäristökeskuksen analyysilaboratorio ja keskuksen tutkijoita. Yhteistyö, joka on ollut hyvää biologian laitoksen ja ympäristökeskuksen välillä, tulee tämän sijoittelun myötä entisestään paranemaan.

Edessä on iso joukko muutoksia, jotka kuitenkin toteutuessaan

johtavat parempiin työskentelyolosuhteisiin, uusiin haasteisiin biologian tutkimuksessa ja parempaan opetukseen sekä avoimen ja keskustelevan ilmapiirin säilymiseen biologian opiskelijoiden ja opettajien välillä. Näin uskon vahvasti.

Pertti Huttunen
Biologian laitoksen johtaja
2004-05

Täysin epäasiallinen laskelma

Seuraavat päättelyketjut laskelmineen eivät perustu tarkistettuihin tosiasioihin vaan tarkistamattomiin arveluihin. Argumentointi siis täyttää tieteellisen päättelyn kriteerit ehdottomasti vain falsifioitavuuden osalta (Popper 1982). Kyseessä onkin hypoteettis-spekulatiivisen filosofian kentälle kuuluva tutkielma (Simola 1981), vaikkakin varsin vaatimaton. Tosikoita pyydetään lopettamaan lukeminen viimeistään tähän, ja siirtymään joutavapäiväisestä ajanhukasta järkevämpiin puuhiin.

Lehtitietojen mukaan pääministeri Matti Vanhanen uskoo, että suomalaisen miehen on hyvä kasvattaa perhettään suuressa omakotitalossa maaseudun rauhassa. Vanhanen joutui lähes mahdottoman tehtävän eteen tuluaan yllättäen valituksi hoitamaan pääministerin tehtävää pääkaupungissa. Oletan, että hän on ratkaissut pulman seuraavasti (siis tarkistamattomia arveluja): Pääministerin matka kotoaan työpaikalle on noin 50 km. Pääministeri kulkee virka-autolla. Virka-auton kuljettaja asuu Helsingissä, joten hän ajaa joka aamu ja ilta virka-autolla edestakaisin Helsingistä Nurmijärvelle.

Virka-autolle tulee siis 200 km ajoa jokaisena pääministerin tavallisena työpäivänä.

Jos virka-autoa käytetään vuodessa 200 päivänä, kertyy ajokilometrejä noin 40.000. Sattumoisin tämä on maapallon ympärysmitta. Voitaisiin siis ajatella, että jos pääministeri ja kuljettaja ajaisivatkin joka päivä 200 km suoraan eteenpäin, he vuoden aikana tulisivat kiertäneeksi maapallon. Tämä olisi varmaankin paljon mielenkiintoisempaa kuin saman reitin edestakaisin sahaaminen. Sopii tietysti kysyä, mitä varsinaista hyötyä tästä olisi: vuoden kuluttua pääministeri olisi taas virkapaikallaan. Ja

sama toistuisi joka vuosi, ainakin seuraaviin vaaleihin asti.

Ilmastopoliittisesti tässä hahmoteltu virka-autoilu on kuitenkin merkittävä suoritus. Suurehkon auton keskikulutuksella arvioituna polttoaineen hiilidioksidipäästöt 40.000 km vuotuisesta ajelusta ovat runsaan 10 tonnin suuruusluokkaa. Sattumoisin tämä luku on täsmälleen se määrä, johon Kioton ilmastositomuksen mukaan jokaisella suomalaisella on oikeus. Autoilusuorituksellaan pääministerimme siis hienosti täyttää kiintiönsä, kuten suomalaisen miehen kuuluukin. Onhan niin, että kansainvälisten sopimusten tinkimätön täyttämi-

nen on, paitsi kunniakas oikeus, myös suorastaan velvollisuus.

Sivumennen, me suomalaiset olemme ansainneet päästöoikeutemme omalla ahkeruudellamme ja lahjakkuudellamme, ja kaikki ymmärrämme, että ne sen vuoksi ovat suuremmat kuin Maan asukkailla keskimäärin. Onhan tieteellisesti todistettu fakta, että eri kansoilla on erilaiset lähtökohdat ja edellytykset, ja sen vuoksi myös erilaiset oikeudet, luonnonvarojen kuluttamiseen. Tämä ei ole pelkästään hypoteettis-spekulatiivinen, vaan suorastaan sirkulaarisdeduktiivinen konklusio.

Noh, suoraan sanoen on oikeastaan yhdentekevää, sahaako Vanhanen kodin ja työpaikkansa väliä vai kiertääkö maailmaa. E.V.V.V.K. Mutta jatketaan spekulointia. Sattumoisin samalla viihtyisällä omakotialueella eteläisessä Hämeessä asustaa myös valtiovarainministeri Kalliomäki, jolla on sama työmatkaongelma. Kahden ministerin virkakyydit tietävät yhteensä 400 km päivittäistä ajomatkaa. Jospa nämä herrat saataisiin innostumaan kimppekyydistä! Mitä tapahtuisi, jos ministereitä siirretäisiin joka päivä 400 km suuntaan X, Y tai Z? Hallituksen elinajanodote on lähes neljä vuotta, eli vajaat 900 työpäivää. Tänä aikana matkaa

siis kertyisi noin 360.000 km. Sattumoisin on Kuun etäisyys Maasta lyhimillään vain 356.000 km. Siis samalla vaival- la, jolla ministereitä nyt rahda- taan Ruuhka-Suomessa edestakaisin, heidät saataisiin siirrettyä toiselle taivaankappa- leelle. Siinäpä olisi jo saatu jota- kin aikaan!

Heikki Simola, FT, dos.

Kirjallisuus:

Popper, K. 1982. Logik der For- schung. Tübingen.

Simola, H. 1981. Hypothetico- speculative method, a novel path in ecological thinking. *Eidema* 1(2): 84-86. Helsinki.

Fuksin hajatelmia

Tavallisesti en keskellä yötä ole kirjoittamassa lehtijuttuja, vaan Höyhensaarilla joko riippuliitä- mässä, keksimässä aikakonetta tahi tekemässä pizzansyönnin maailmanennätystä. Tänään jou- duin tekemään poikkeuksen, sil- lä...

Loin ensisilmäykseni Joensuuhun heinäkuussa poiketessani Lapin- reissulla paikan päälle katsasta- maan Ellin asuntokohteita ja jät- tämään hakemuksen. Pitkän har- kinnan jälkeen sainkin asuntotoi- veet parhaaseen mahdolliseen järjestykseen ja paperit vetämään

. ”Ihan sama mitä papereihin laitatt, Rantakylään joudut”, to- kaisi eräs Joensuussa opiskellut tuttavani rohkaisevasti, vaan en- pä joutunut. Asun turvallisesti Nolja- kanmäen kupeessa, joka säästyi jo Muinais-Saimaan ai- kaiselta veden eroosiovaikutuk- selta muun Joensuun peittyessä ;)

Parin kuukauden asumisen jäl- keen voi todeta, että Joensuu on sopivan kompakti kaupunki, jos- sa kaikki fasiliteetit löytyvät enintään muutaman minuutin pyöräilyn päästä. Otinkin muut- taessani tutoreiden suosituksista vaarin ja dyykkasin naapurin vaihtolavalta pyörän, joka uudet

kumiosat saatuaan on palvellut mallikkaasti, myös maastoajossa, sekä yksi- että kaksipäällä. Uutta pyöräilyharrastusta kodin, koulun ja keskustan välillä on haitannut ainoastaan normaali (?) Suomen syyssää ja kertaalleen puhkotut renkaat.

Opiskelu on lähtenyt rullaamaan ilman suurempia shokkeja ja muutama noppa onkin jo kertynyt tähän mennessä. Lisää luvassa toivottavasti tulevaisuudessa. Yliopistolle en ole vielä onnistunut eksymään (en ainakaan myönnä), ja värikäs henkilökunta alkaa pikkuhiljaa hahmottua, joskaan ihan kalakavereita ei kenenkään kanssa vielä olla.

Vuosikurssilleni on yhteishaun ansiosta kertyneet helmet ympäri Suomen, joten Itäiset savolaismurteet eli Pohjois-Karjalan slangi ei todennäköisesti kovin pian pesiydy suuhun, vaikka se lupsakalta kuulostaakin.

Joensuun ympäristössä on muihin yliopistokaupunkeihin verrattuna keskimääräistä paremmat mahdollisuudet mieluisiin harrastuksiini metsästyksen, kalastukseen ja vaellukseen. Opiskelutovereista onkin löytynyt mukavasti sie-lunveljiä, ja olemme jo päässeet kokkailemaan porukalla Tapion antimia asiaan kuuluvalla hartaudella.

Harri E.

Luomua Polvijärveltä 28.10.04

Hydrobiologiaa Petroskoissa

FIRST-intensiivikurssi Petroskoissa 22. – 29.5. vei neljä villusta tutustumaan Karjalaan ja tekemään venäläisten opiskelijoiden kanssa yhteistä raporttia vesivaroista.

FIRST-ohjelma (The Finnish-Russian Student Exchange Programme) perustettiin vuonna 2000 lisäämään opiskelijoiden liikkuvuutta maiden välillä. Tämän ensimmäisen FIRST-kurssin teemoja olivat erityisesti kulttuuri, kehitys ja ympäristöasiat. Mukana monitieteisessä joukossamme oli biologeja, historioitsijoita, maantieteilijöitä sekä metsätieteilijöitä, niin opiskelijoita kuin henkilökuntaakin.

Yhteisen suomalais-venäläisen raportin teon lisäksi ohjelmaan kuului excursioita lähiseudulle, mm. Kizhin saaren upeaan ulkoilmamuseoon sekä Kivachin luonnonsuojelualueelle. Matkustimme Petroskoihin Joensuusta bussilla, luonnollisesti Lauri Möttö ky:n kuljettamana.

(Vähän yksinkertaisemmalle tuotti vaikeuksia tajuta että nyt ei mennä BiTalle vaan ihan oikealle opintomatkalle.) Reissu tarjosi hienon mahdollisuuden tutustua Venäjän Karjalaan ja sen luontoon. Matkalla törmäsimme jopa sellaiseen harvinaisuuteen kuin haapaan mäntymetsässä. Majoitimme Petroskoin yliopiston omistamaan kirkasvetisen Urozerojärven rannalla sijaitevaan leirintäkeskukseen, jossa oli muuten hyvät ruuat.

Yhteistyö venäläisopiskelijoiden kanssa sujui henkilötasolla hyvin, mutta hankaluuksia toi se, että he eivät olleet pyynnöistä huolimatta valmistelleet omaa raporttiaan ennakolta vaan aloittivat sen tekemisen vasta kurssin aikana.

Lopussa kuitenkin kiitos seiso ja saimme Suomen - ja Venäjän Karjalan vesivaroja vertailevan raporttimme kasaan. Reissu oli kaikin puolin hieno, ja suosittelen kurssia lämpimästi mikäli se järjestetään uudelleen.

Lauri Mankki

MIKSI OPISKELIJAN KANNATTA LIITTYÄ JÄSENEKSI?

Omasta ammattiliitostasi saat neuvoja ja opastusta työelämään liittyvissä kysymyksissä. Liitto tuntee alasi ja työsuhdeturvasi sekä valvoo tutkintosi työmarkkina-arvoa. Oman ammattialasi edunvalvontajärjestönä YKL yhdistää ammattikuntasi ja palvelee jäseniään kaikilla aloilla ja tehtävissä.

Ympäristöasiantuntijat ovat työssään kestäväen kehityksen edelläkävijöitä. Ympäristöasiantuntijoiden omana liittona YKL on aktiivisesti mukana ammattiliittojen ja ammatillisten keskusjärjestöjen kestäväen kehityksen työssä.

YKL kokoaa ympäristöalan ammattilaiset yhteen ...ekologia, biologia, meritiede, ympäristöekologia, geologia, ympäristönsuojelutiede, limnologia, ympäristötiede, meteorologia, ympäristöekonomia, geofysiikka, ympäristöpolitiikka, maa- ja ympäristökemia, kestävä kehitys, riistaeläintiede, taksonomia, mikrobiologia, kalataloustiede, maantiede, ympäristöjohtaminen, fysiologia, ympäristöestetiikka...

YMPÄRISTÖASiantuntijoiden Keskusliitto YKL

”Ympäristöasiantuntijat pitävät huolta ympäristöstä
- Ympäristöasiantuntijoista huolehtii YKL”

www.ykl.fi

Harrastushullun halvat huvit

Meitsi innostuu jos jonkinlaisista asioista kuin sika juoksuun.

Aurani nähneensä väittäneen "shamaanin" mukaan olen ollut entisessä elämässäni paljasjalkainen tasankointiaani. Sopii kuvaan sikäli, etten lapsuudessani käyttänyt kesäaikaan kenkiä juuri lainkaan. Paljain varpain tallasin sänkipellotkin ja omilla kenttäkurseillani (1970-l.) neulasikaat havumetsät, jääkylmät lähteiköt ja kyiset kivikot. Loikkiminen oli intohimoni muutenkin, koulussa hypittiin muiden syrjäkylän poikien kanssa kaikki välitunnit vauhditonta kolmiloikkaa. Viiden kilsan koulumatka pyö-

räillen piti osaltaan pohkeet kunnossa. Avaruusgeometriaa ja päässä-laskua on myös tullut ammoon harrastetuksi, ja kerran luettelin koulumatkojeni ratoksi järjestyslukuja yhdestä 30.000:een [oiskohan tää paljastus pitäny sensuroida...].

12-vuotiaana keräsin 100 lajin kasvikokoelman ja myöhemmin pienen kääpäkokoelman. Kaikenlaisia hyönteisiä (ml. yli 100 lajia pikkuperhosia) keräilin aktiivisesti viitisen vuotta 15-kesäisestä alkaen. Tuolloin jouduin paneutumaan myös perhostoukkien ravintokasveihin, eliöiden tieteellisiin nimiin ja systemaattiseen luettelointiin. Luonnosta siirtelin vähemmän yleisiä puulajeja kotipuutarhaamme, mikä lienee ollut alku jonkin sortin puutarhaharrastuksellekin. Perennoja ja pensaita onkin päässyt kertymään jo yli 250 lajia. Ylioppilaskeväänä seurailin hiihtoretkillä talvilintuja, ripustelin linnunpönttöjä ja kasvattelin $70 \pm$ tuntemattoman luonnonkasvilajin taimet kukkiviksi. Sitten opiskeluaikanani harrastin luontokuvausta ja laajensin kasvikokoelmaani 700 lajiin. Kasvikursseilla heiluin hyönteishaavin kanssa ja eläinkursseilla keräsin sammalia. Päälle kolmikymppisenä oli vuorossa hämähäkkikokoelma sekä Suomen hämähäkkilajiston ulkoa opettelu (ihan vain muistiharjoituksena).

Näytteiden sijasta keräilen kokeilemalla vastauksia eliöitä koskeviin kysymyksiin miten ja miksi. Noita autenttisia pikkupojan kokemuksia pyrin välittämään myös opiskelijoille. Käsitellen paljain käsin (hellästi) kaikenlaisia elukoita (ml. kyyt, siilit, koppiaiset, hepokatit, kimalaiset, ampiaiset ja hämähäkit). Toukat, hämähäkit ja sisiliskot saavat kulkea kasvoillani.

Metsästä voin digikameralla ja kalastan vain mato-ongella. Marjastan, sienestän ja samoilen mielelläni luonnossa, erityisesti viehättävät korkeat paikat ja jyrkät kallionseinämät – vaikka omalla kenttäkurssillani Kuusamossa hengenlähde olikin lähellä. Haaveilen vaeltelusta (maksimissaan vain kolmen päivän kokemus Lapista ja viikon telttailu yksin Posion Riisitunturin takamailla). Kajakin hankinta on suunnitelmassa, kimmokkeena upea melontakokemus kaatosateessa. – Muillekin maille on tullut matkailuksi, joskaan ei vielä Aasian keskipistettä, Islantia eikä Kanarian saaria kauemmaksi.

Nuorempana luonnonsuojelu oli kuvioissani mukana nykyistä enemmän. Sovitteluhenkisenä kartan siinäkin liiallista nurkkakuntaisuutta ja kiihkomielisyyttä. Hokkasen Timon kanssa pistin Pohjois-Karjalan Luonnonystävät parikymmentä vuotta sitten pie-

niksi palasiksi, lähemmäs kuntalaisia. Kotona höyryää komposti ympäri vuoden, ja kaikki mahdollinen jäte lajitellaan hirmu tarkkaan.

Jo vuokra-asuntoaikoinani kyhäelin huonekaluja liimapuulevyistä, ja lähes kaksikymmentä viimeistä vuotta olen rakennellut itselleni omakotitaloja ja kesämökkejä lisärakennuksineen. Koska lapset ovat hoitoon saatamiseni uhalla kieltäneet kolmannen talon rakentamisen ja askel on aavistuksen lyhentynyt, on pitänyt keksiä muuta, kevyempää tekemistä: pari vuotta sitten aloitin Tiffany-lasityöharrastuksen.

Väliin on mahtunut sanoilla saivartelua ja kielellä keinottelua mm. anagrammein (esim. järven kirkkaus loogiseksi rämeellä = ekologian kesäkurssi Mekrijärvellä; valtakunnallisen Multivita-kisan voitto; ks. myös Vappu-Halko 2002) ja pari kielitieteellistä tutkielmaa (lemmikki 45 kielellä ja vetää-verbi 300 eri yhteydessä), perhos- ja kasvipositimerkkien sekä kolikoiden keruuta sekä huippuidioottina toimintaa Mensassa. Muhkea tulitikkuetikettikokoelmani on mystisesti kateissa. Opiskelijoille ja tuttaville lähettelen säännöllisesti nimi- ja syntymäpäiväonnitteluja.

Äänellään se variskin laulaa. Omaksi ilokseni esitän "musiikkia" enemmän kuin kuuntelen, erityisesti joikaelen saunassa ja autolla yksin ajellessa (muulloin perhe aina kieltää!). Yliopiston henkilökunnan kuorossa (Kivakurkut) on hoilottelin vuosikaudet. Äänihuulten ohella rakkaimmat instrumenttini ovat munniharppu ja totuuden torvi.

Jouluna '03 rupesin runoja rustailemaan -
www.rakkausrunot.fi/runoilija.php?runid=9020). Tosin ihka ensimmäinen runoni "Seitsemän

seivästä: Ykki, kakki, komme, tellä, viiti, kuuti – teipäitä [riemusta kiljahtaen]" on ajalta, jolloin vasta opettelini puhumaan. Siinä lasken pinossa olleita heinäseipäitä. Runotyyliäni hain aluksi laidasta laitaan, mutta kalevalamitta alkaa jotenkin tuntua omimmaltani (www.karuse.info), joskin myös antrealaismurteen käyttö on lähellä sydäntäni. Tyylistä riippumatta kaikille tekeleilteni yhteinen piirre on kuitenkin loputon positiivisuus!

– markku

Sysexkursio Hiidenportin kansallispuistoon

Mikrovillus teki sysexcursionsa 29. – 31.11. Majoituimme kansallispuiston etäpuolella olevaan entiseen tukkikämppään jota Metsähallitus vuokraa. Rymyämistilaa löytyi siis hyvin yli 20-päiselle joukollemme. Perjantai-illan infopläjäyksestä vastasi RKTL:n tutkimusmestari Seppo Ronkainen, joka kertoi sositutkimuksesta. Tämän jälkeen ajettiin täysikuun valossa

läheiselle mäelle jossa Ronkainen kutsui susia. Vastausta ei kuitenkaan tällä kertaa saatu. Illemmalta ulvonta taisi hukkua amis-autobileiden alle.

Tuona viikonloppuna tulivat ensimmäiset kunnon pakkaset, joten lauantainen kävely Hiidenportin kansallispuistossa tarjosi upeita maisemia auringon paistessa sekä puiden ja maan ollessa osittain kuurassa. Masa kellotti Hiidenportin EK:lla tiettävästi

pohjat – ja pakettiauton sikaosasto kiitti.

Illalla oli avannon teko edessä, jotta saunasta pääsi uimaan. Lop-

puilta vanhenikin sitten lupsakasti oluen, makkaran ja pelikorttien parissa.

Lauri Mankki &
Toni Sairinen

Hiidenportin seinämää.

Otteita omituisen otuksen oppimispäiväkirjasta

Syksyl 2003 miul ol onni päässä mukkaa yliopistopedagogisee koulutuksee, ja se autto minnuu selkiinnyttämää myös miu opettaja identiteettiäin. Silti mie oon jotekii enemmän otus ko opettaja. Ainha mie oon kieltänt kutsumast itseäin opettajaks, miust ko näät on mukavamp vähä niiko piiloutuu joukkoo. Mie olin kerra iha otettu, ko vuosii yhe miu vetämän Ruija retkeily jälkee sil samal reissul olt bussikuski luul miu ollee siel kurssilaisen.

Mie oon tykänt tuost koulutuksesta iha hirveest. Siihe kuuluu myös oppimispäiväkirjoi tekemine. En tiije, onks täs mittää tolkkuu, mut niist mie ajattelin laittaa tähä otteita teemoittai. Niis näkkyy myös miu itsekeskeisyytein, mikä on perruu sil ajatuksel, et voijaksee rakastaa toisii pittää ens rakastaa itsijää. Jos joku näist mieleesä pahottaa, ni tulkoo kertomaa siit miul itsellein, kyl mie anteeks pyyvän.

Otukse omituisuus taas selitty sil ko mie pienen putosin uuni päält iha päälallein. Siit saakka mie oon olt siut kaike maalima otuksiihe ja yrtilöihe kans.

Hyvät ja huonot rutiinit miu opetuksessain (11/03)

"Vähän tulee asiaa pohdituksi. Rutiineja ei aina riittävästi huoma.

Sellaisen opetuksen, jonka mielestäni hyvin hallitsen, hoidan rutiinilla (laiskuuttani?). Tässä piilevätkin huonot rutiinit, kun ei jaksa tai viitsi suunnitella jotakin uudelleen. Nimenomaan palautteet pitäisi aina ottaa vakavasti ja reagoida niihin puutteita korjaten tai menetelmää vaihtaan / vaihdellen. Tähän olenkin satsannut yhä enemmän.

Rutiinilla sujuvat myös ylimääräiset äännähelyt, pätkäilypaussit, jahkailu, jonninjoutavat jorinat ja joron jäljille johdattelu, harmittava hiusten halkominen ja hilsettä huuhtova huulenheitto (harvoja huvittava). Rutiinilla auon ovia ja onnittelen opiskelijoita heidän merkkipäivinä, rutiinilla vastailen sähköposteihinsa, rutiinilla unohdan tapaamiset, tentit ja kaiken englanniksi."

Miks mie toimin opettajan niiko mie toimin? (12/03)

"Opettajana itseäni etsiessäni olen kokeillut erilaisia, yleensä ei juurikaan suunnitelmallisia, min-

kään tietyn kaavan mukaisia toimintatapoja. Opiskelijoiden palaute on ollut myönteisintä silloin, kun olen tuonut oman persoonani mukaan (kaikkine kummallisuuksineenkin). Olemalla oma innostunut itseni, laittamalla likoon itseni kokonaisena ihmisenä piilottelematta sen enempää osaamistani kuin heikkouksiani-kaan ja ennen kaikkea olemalla kiinnostunut myös opiskelijoista ja heidän tekemisistään ja auttamalla heitä heidän kaikissa ongelmissaan itseäni säästämättä saavutan opiskelijoiden luottamuksen ja toveruuden. Opettajuudesta on pikku hiljaa kehkeytynyt minulle tietynlainen kutsumus. Olen palvelualalla. Positiivisen ajattelun siemen on löytänyt minussa vaikeuksien auran kyntämän otollisen maaperän itääkseen siinä vihreäksi itseluottamuksen taimeksi, jota mieheni puutarhurin tavoin hoidan hellästi rakkauden ravintoliuoksella kastellen ja takataskuun asti hymyilevien opiskelijoiden auringonvalossa kukittaen."

Mie ja laitos (01/04)

"Laitoksen edun kannalta oma työskentelytapani niin opettajana kuin laitoksen webmasterina on liian itsenäinen. Yhteistyö, yhteispeli, yhteishenki pitäisi olla saumaton, täysipainoinen, kokoaikainen. Laitoksemme on sinän-

sä hengissä ja voimissaan, mutta ehkä silti hieman väsynyt ja yskäinen. Kannatan lämpimästi laitosportfolion tekemistä!"

Mitä, jos opettaja epäonnistuu? (02/04)

"Mitä? Teinkö minä väärän erehdyksen! Ei haittaa, jos opettaja epäonnistuu! Tarkoitin, että kaikkiin epäonnistumisiinkin tulee osata suhtautua luonnollisen positiivisesti. Opettajan tulee aina laittaa itsensä kokonaan peliin ja olla kaikessa itsensä näköinen, virheineenkin aito. Opettajan virheet ja niiden tunnustaminen herättää opiskelijan luottamuksen. Ja virheistään hän itse parhaiten oppii ja viisastuu. Minähän teen virheitä jatkuvasti, mutta ne eivät toki kaada maailmaani. – Pokka pitää vaikka viulut auki luennoissa!"

Mie sanallise ja sanattoma palauttee antajan (03/04)

"Annan verraten runsaasti palautetta – ohjaustilanteissa, kurssin päätteeksi, kootusta opiskelijapalautteesta sekä joskus myös tenttisuorituksista. Tarvetta palautteen lisäämiseen silti on, mutta vasta ajanhallintavammani parantaminen antaisi siihen riittävän mahdollisuuden.

Kurssin päätteeksi toisinaan yksinkertaisesti unohdan antaa palautetta, ja opiskelijoilta saamaani kurssipalautteeseen vastaaminen tuppaa monasti jäädä roikkumaan. Olen silti saattanut reagoida tuohon palautteeseen korjaamalla puutteita tai tekemällä asioita toisin seuraavalla kurssilla – palautetta sekini ja siihen suuntaan, mihin palautteen pitäisikin johtaa. Joskus tulee annetuksi muutakin kuin numeerista palautetta myös tenttisuorituksista, joko kollektiivisesti tai henkilökohtaisesti. Ja se on ainakin tarkoitettu positiiviseksi.

Opettaja on ennen kaikkea ohjaaja. Ikävä kyllä ohjaustilanteissa olen usein huono kuuntelija, visuaalisesti vahvempana ja pilkunviilaajana kiinnitän huomiota väärin asioihin. Painovirheiden yliherkkä havaitseminen vie huomioni olennaisemmasta, kokonaisuudesta. Niinikään keskeytän kärkkäästi toisen puheen puuttuen yksittäisiin sanoihin, kuuntelematta loppuun asti. Toisaalta vastaavasti kuulen ja näen tiettyjä asioita myös rivien välissä.

Palaute saa olla ainoastaan joko positiivista tai sitten rakentavaa negatiivista. Valitettavasti hyvä tahto ei aina riitä asettamaan sanojani oikein, jolloin niiden tulkinta (se, millä on enemmän merkitystä kuin tarkoituksella)

voikin jäädä negatiiviseksi. Onneksi positiivista ajattelua voi oppia niin, että siitä tulee luonteva ja erottamaton osa ihmisen persoonaa. Positiivisen ajattelun aarteistoa löytyy N.V. Pealen teoksista, Positiivareilta (www.positiivarit.fi) ja Rakkausrunot.comista (www.rakkausrunot.com) – joka on oivallinen foorumi myös harjoitella palautteen antamista.

Myös nonverbaalisesti paras palaute lähtee siitä, että on oma itsensä yrittämättäkään esittää mitään muuta ja muistaa aina pitää silmät, korvat ja sydän avoinna, tunnistaa oma ja toisen tila, oikea aallonpituus. Silloin voi tuntemustensa mukaan hymyillä, nauraa, laulaa, halata, itkeä ilosta tai puhua tarpeen mukaan rauhallisella, lempeällä tai iloisella äänellä. Myös oma innostus, jopa masennuskin saavat näkyä – juuri silloinhan olen kokonainen ihminen. Mahdolliset negatiiviset tunteet toista ihmistä kohtaan kertovat siitä, että itsessä on jotakin vikaa, joka tulee tunnistaa voidakseen saavuttaa tunteiden 'positiivisen tasapainon'.

Verbaalinen palautteeni lienee ainakin keskimäärin liian itsekkeistä, mutta tunneällyn aktiivisen harjoittamisen kautta olen pyrkinyt kehittämään itseäni ulospäin suuntautuvammaksi.

'Tulet sellaiseksi, mitä ajattelet olevasi' -periaatteesta syntynyt aito kiinnostus lähimmäisistä ja heidän hyvinvoinnistaan vaikuttaa samalla myönteisesti myös ilmeiden ja eleiden kautta näky-

vään tiedostamattomaan nonverbaaliseen palautteeseen. Sanat ja niiden takana olevat tunteet ovat aitoja!"

Markku

Biologitapaaminen Oulussa 19.–21.03.2004

Seuraavassa fukseille infoa Bi-Tan olemuksesta, sekä muisteloita Oulusta keväältä '04.

BiTa, eli biologitapaaminen, on eittämättä yksi kevään kohokohdistista bilsareille. Perimätiedon mukaan perinne alkoi jo ammoisella 70-luvulla. Tapahtuma järjestettiin aluksi tutkimusasemilla, joiden majoituskapasiteetti kuitenkin loppui osallistujamäärän kasvaessa. Pukukoodi oli vanhojen valokuvien perusteella tumma puku. Mekrijärven tutkimusasemalla 1998 järjestetty Joensuun BiTa oli ensimmäinen ns. massabita, jonka jälkeen paluuta tutkimusasemille ei ollut (siis väkimäärän, ei tuhon vuoksi). Tätä nykyä tapahtuma kokoaa yhteen noin 100–150 biologian opiskelijaa ympäri Suomen.

Tapahtuman järjestävät vuoronderään Helsinki, Jyväskylä, Turku, Joensuu ja Oulu. Joensuussa BiTa järjestettiin viimeksi 2003, tapahtuma järjestetään yleensä keväällä.

Perinteinen ohjelma on suurin piirtein seuraava: perjantaina saavutaan pelipaikalle ja majoitutaan. Illalla järjestetään bileet jossa ainejärjestöt esittäytyvät. Lauantaina on seminaari (ihan oikeita tutkijoita puhumassa), kyykkäturnausta tms., bileet illalla sekä mahdollista muuta mukavaa...

BiTa'04 järjestettiin Oulussa. Järjestelyistä vastasi Syntaksis ry, paikallinen biologian opiskelijoiden kiltta, yhdessä Biostuf ry:n kanssa.

Lähdimme matkaan Joensuusta bussilla perjantaina puolilta päivin Guns n' Rosesin säestämänä. Matkamme kulki Kuopion kautta, josta otimme kyytiin ympäristötieteen opiskelijoita Hyeena ry:stä. Kuuden tunnin ja lukuisien taukojen jälkeen olimme perillä ja pääsimme majoittautumaan paikallisen koulun tiloihin. Illalla ohjelmassa oli bileet ja kohokohtana tapahtumaan osallistuneiden ainejärjestöiden esittäytyminen. Villuksen esittäytyminen huipentui kuolemaa halveksineeseen (ihmis)pyramidiin, joka oli (subjektiivisesti arvioiden) noin 8 metriä korkea.

Lauantai alkoi hotellitason aamiaisella. Tämän jälkeen seurasi seminaariosuus. Seminaarin teemana oli Pohjoisuus- elämää susirajan tuolla puolen, joten kaikki seminaariesitelmien aiheet olivat tavalla tai toisella kytköksissä pohjoisuuteen. Loskaisen ja sateisen aamun aloitti Oulun yliopiston biologian laitoksen professori FT Esa Hohtolan esitelmä tasalämpöisten eläinten sopeutumisesta talveen.

Seuraavana oli vuorossa tutkija, FT Annikki Wellingin esitelmä otsikolla: Mitä yhteistä on Afrikan kuivakkakasveilla ja suomalaisella koivulla ja miten se liittyy puiden talvehtimiseen?

Lounaan jälkeen seminaari jatkui FT Heikki Henttosen esitelmällä sopuleista. Esitelmä käsitteli sopulien eliömaantiedettä, evoluutiohistoriaa ja nykyfylogeografi-aa. Seuraavaksi vuorossa oli FT Mauri Nieminen aiheenaan poron vasakuolemat. Seminaariosuuden päätti miehemme Memphisissä: Vesa Paaajanen esitelmällään Kännikala – Ruutanen sopeutuminen talveen. Esitelmässään Vesku keskittyi sopeutumismekanismeista erityisesti sydämen toimintaan. Seminaarien ohella osa opiskelijoista tutustui myös Oulun kaupunkiin, joka osoittautui ainakin ensikertalaisen Oulun kävijän silmissä hyvin viihtyisäksi. Karaokeissa unohtumattomasti tulkittu Tinakenkäytyttö ansaitsi alkuasukkailta raikuvat aplodit.

Illalla ohjelmassa oli putkinäköjalkapalloa. Laji osoittautui yllättävän haastavaksi ja lopulta turnauksen voittajaksi selviytyi Hyeena ry. Kuopiosta. Tosin henkinen voittaja, yhden epäselvänä hylätyn maalin ja tuomaripelin jälkeen, oli Mikrovillus ry., joka tarjosi hyvän finaalivastuksen hyeenoille. Villuksen vahvuutena oli tilanteiden loppuun asti vieminen (200 m kentältä, puolustus saattoi tosin kärsiä). Jalkapallon jälkeen siirryttiin illanviettoon teekkaritalolle. Illan ehdoton huippuhetki miesvoimisteluryhmä Testosteroni

maankuululla ohjelmallaan (ja sitä tunkua backstagele...).

Sunnuntaina ohjelmassa oli jäljellä enää Biostuf ry:n kevätkokous ja pitkä bussimatka kotiin. Näin jälkeensä voi todeta viikonlopun onnistuneen loistavasti niin järjestelyiltään kuin sosiaaliseltakin kannalta. Paljon tuli tu-

tustuttua uusiin ihmisiin ja se-
maanaristakin (kuten luennolta
konsanaan) saattoi hiipiä jotain
piilotajuntaan. Tulevia bitoja
odotellessa... testiryhmämme
suosittelee.

Miina Auttila
Sini Skippari
Lauri Mankki

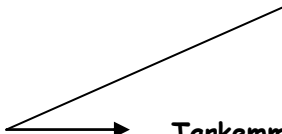
Haalarimerkin suunnittelukilpailu

Suunnittele Testosteronille oma haalarimerkki! Luvassa upeat palkinnot! Lähetä ehdotuksesi osoitteeseen mvillus@cc.joensuu.fi

Suunnittele Saimaannorppa-aiheinen haalarimerkki! Merkin myynnistä saatava tuotto lahjoitetaan saimaannorpan suojelutyöhön. Luvassa upeat palkinnot! Lähetä ehdotuksesi osoitteeseen mvillus@cc.joensuu.fi

Tarkemmat ohjeet löydät foorumilta

Tapahtuu

Kopin siivous 25.1. klo 18 ->

Työnhakuluento 27.1. klo 10-12 B6

Tipattoman tammikuun tappajaiset 2.2.

BePop, klo 22 ↘ sisään 3€

Karaokebileet Skarpissa 10.2.

Tinakenkäytyttö ja muut klassikot... sekä tulkin-
taa tunteella

Beachpartyt Skarpissa 18.3.

Lisätietoja foorumilta